

Mar li imeli bomo post?
Kje neki li ostaja gost? —
A oče jo zavrne koj:
„Nihče ničesar se ne boj!
Prav kmalu ljubi gost dospe!“ —
To rekši, k nebu se ozre:
„O, Kriste, pridi na obed
ter blagoslovi našo jed! . . .“
Izreče komaj to, tačas
nekdo potrka . . . Sivolas
med vrati siromak stoji,
s tresočim glasom govori:
„V imenu Krista kruha vsaj
le majhen koscek kdo mi da!“

nič nisem jedel že dva dni,
slabosti noga se šibi! . . .“
Vesel k beraču skoči kmet:
„Oj, bodi srčno nam sprejet!
Že dolgo čakamo naté!
No, hvalo ti, da tu si že!
Le z mano, tukaj stol je tvoj,
za mizo sedi, ljubi moj! . . .
Oj, Meta ti, otroci vi:
Povabil bil pred tednom dni
jaz Kristusa sem v goste k nam —
in glejte: prišel je v naš hram;
ker vedite: v beraču tem
jaz Krista samega tu zrem! . . .“

Janko Leban.

Dečkova želja.

Da bi moj bil bel gradič,
to bi se pobahal!
Vzel bi v roko uzdo, bič,
konja bi zajahal!

Veter, veter, ti zastonj
meril bi se z mano,
bolj kot ti bi šel moj konj
v daljo čez poljano!

S solncem, ki hiti v zapad,
jaz bi se pobratil.
Žarkov dalo mi, in grad
jaz bi si pozlatil . . .

In žarel bi in blestel
v zimi kakor v leti,
še kraljično bi si vzel —
a kje konja vzeti?

Ni konjiča ni gradu —
kaj mi želja nična?
E, pojoč z menoj domu
radost gre — kraljična!

Fran Žgur.

